

“ကြပ်ကလေး၏ အမှာ”

“ကျေးဇူးပြု၍ ဖတ်ခြင်းအောင် ဖတ်လိုက်ပါခင်ဗျာ” ကျွန်တော်ကတော့ သည်လိုဘဲပြောချင်ပါသည်။ မှန်ပါ၏။ သည်လိုဘဲပြောရပေတော့မည်။ “ဝင်းဦး” ၏ ဝတ္ထုတွင် “ကြပ်ကလေး” က အမှာစာရေးမိပြီး ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ “ဝင်းဦး” ၏ ပရိသတ်သည် “ကြပ်ကလေး” ကို ရှာမည်မဟုတ်။ ထိုနည်းတူစွာပင် “ကြပ်ကလေး” ပရိသတ်သည်လည်း “ကြပ်ကလေး” ၏ စာကို “ဝင်းဦး” ၏ ဝတ္ထုတွင် ရှာမည်မဟုတ်။ ယခုတော့ ဒညင်းသီးနှင့်ခဲဖိနပ် တွဲစပ်၍ရောင်းသောဆိုင်နှင့် တူနေချေပြီ။ ထိုကြောင့်... “ကြပ်ကလေး” ၏ အမှာစာကို ကျော်လွှားသွားမည်စိုးသဖြင့် ဖတ်ခြင်းအောင်ဖတ်လိုက်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်ရသည်။ စာရေးဆရာများကထင်ကြ၏။ သူတို့၏စာများသည် သူတို့ကိုယ်တိုင်က ဖန်တီးခြင်းဖြစ်၍ စာရေးဆရာသည် သူရေးသောစာ၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သည်ဟု သူတို့ထင်မြင်ထက်ကြသည်။ လုံးဝမဟုတ်ချေ။ စာရေးဆရာကို သူရေးသော စာများကပင် လွှမ်းမိုးလျက် ရှိသည်ကား အဖြစ်မှန်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ သူရေးသောစာသည် သူ့ လွှမ်းမိုး၏။ အကယ်တဝင့် လျှာရှည်ပါရစေ။ တခါက အလုံဖက်ရှိ အလှူအိမ်တစ်အိမ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့သည်။ အနီးရှိ ခေါက်ဆွဲကျွေး၏။ ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်လိုက်သောပိုင်းတွင် အဒေါ်ကြီးတယောက်နှင့် မိန်းမပျိုလေးတယောက်ကို ခေါက်ဆွဲစားနေသည်။ ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်လိုက်သော အခါ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ဖျတ်ကန်မော့ကြည့်ပြီး၊ ဗဟုပြုနှင့်ကာ စားမြဲဆက်စားနေ၏။ ပါးစပ်အပြင်မနေသော အလှူရှင်က ကျွန်တော်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဦးတည်၍ မိတ်ဆက်ပေး၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ ဦးခေါင်းများသည် မြန်မာ့လာကြကာ ကျွန်တော်ကို ကြည့်ကြည့်ကြသည်။ “မိတ်ဆက်ပေးရအံ့မယ်၊ ဒါက စာရေးဆရာ ကြပ်ကလေးဆိုတာပေါ့ကွဲ့” သူ့ စကားအဆုံးတွင် အဒေါ်ကြီးမှာ စပ်ဖြူဖြစ်ရုံဖြစ်သွားသော်လည်း မိန်းမပျိုကလေးမှာ ခပ်ကန်တချက်မြည်ကာ ခေါက်ဆွဲသီးသလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ နောက်ဖြစ်ရပ်တခုက ရှိသေးသည်။ ကြောလှသေးပါ။ ယခု စာရေးနေသည့်ရက်မှ လွန်ခဲ့သည့် တပတ်အတွင်းက ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အပေါ့စား မင်ကားလေးတစ်စီးကို စီးလာခိုက်ဖြစ်၏။ ကားမောင်းသူနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ထိုင်လာသည်။ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းတလျှောက်ကို ကျတိုင်း ဖတ်မှ လာနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ကားရှေ့မှ ကားတစ်စီးမှာ ကျောင်းကြိုကားဖြစ်သည်။ “ပစ်ကပ်” ကားမျိုးလေး ဖြစ်၏။ ကားပေါ်တွင် ခုံတန်းလျားနှစ်ခု တဖက်တချက်ပီပါ၏။ ထိုမျှသာမက အလယ်တွင် ခုံတန်းတခုကို အပို ထိုးထားသည်။ ကျောင်းသူ မိန်းကလေးများ အပြည့်ပါရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့ကားမှာ ကျော်တက်ခြင်းပင် (တတယ်ပါခင်ဗျာကျော်တက် ရန် လမ်းပရိသတ် ဖြစ်ပါသည်) သူတို့နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်နေရသည်။ နောက်ဖက်ဆုံးနားက မိန်းကလေးများကလည်း နောက်ကလိုက်လာသောကား ဖြစ်သဖြင့် ကြည့်မိကြသည်။ ကျွန်တော်က ငါ့ဓမ္မတရားနှင့်ဖြစ်၏။ သူတို့ကတယောက်လျှင် ငါ့ဓမ္မ နှစ်ခု သားလောက်ပဲနှင့် ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် ကြောပါ။ လက်ဝဲဖက်တန်း နောက်ဆုံးမှ မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော်ကို သိရှိမှတ်မိပုံပုဒ်။ သူ့ရှေ့က မိန်းကလေးများကို ပြောလိုက်ဟန်လည်း တွေ့ရသည်။ ရှေ့ကိုးနောက်ဆုတ်နှင့် ဦးခေါင်းလေးတွေ ပြုပြင်ထွက်လာကာ ကျွန်တော်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြပြီးနောက် ခွက်ပိုး ခွက်လွန် ရယ်ကြလေတော့၏။ ကျွန်တော်ဘေးက ကားမောင်းသူအဖိုးကြီးကပင် “ဟိုကောင်မလေးတွေ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ကြပါလိမ့်၊ နေရင်းထိုင်ရင်းက ရယ်လိုက်ကြတာ” ဟု လွှတ်ကန် ပြောသည်။ ယခု “ဆွေ” ဝတ္ထုကိုရေးသူ ကိုဝင်းဦးကပင် တချော့က အိမ်လည်လာရင်း ကျွန်တော်အမျိုးသမီး (မရွက်ကြပ်) ကို ပြောသွားသည်။ “သူ့ကိုမြင်တုန်းကတော့ လူတွေက ငါ့ဓမ္မလေးတွေရလို့၊ ပိုင်းထိုင်နေကြတာပါ။ ကျွန်တော်က ဒါဟာ ကြပ်ကလေးဘဲလို့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တော့မှ ရိုသေသလိုလို ပုံပန်းတွေပျောက်ပြီး ဟီးဟီးဟားဟား ဖြစ်ကုန်တာဘဲ” ကိုင်း... ဒါတွေကိုဘဲကြည့်ပါတော့...။ ကျွန်တော်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးဘလွမ်း၏ ကာတွန်းရုပ်နှင့် တူသည်ဆိုလျှင် သူတို့သည် ကျွန်တော်ကို မြင်လျှင် မြင်ခြင်းဘဲကွယ်-သွားလေးပြုမိတယ် ဖြစ်ကြရမည်။ ယခုတော့ “ကြပ်ကလေးပါ” ဆိုမှ ဝါတလေတ နှလုံးကိုရိုက်ပြီး တစ်ခပ်တဝါးဝဲ ဖြစ်ကြရခြင်းကား- ကျွန်တော် စာများကြောင့်သာ ဖြစ်ရပေတော့မည်။ ကျွန်တော်စာများက ကျွန်တော်ကို လွှမ်းမိုးသွားသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လူမြင်လျှင် ရယ်စရာဖြစ်ခဲ့တော့သည်။ ပို၍ သေချာသည်ကို ဖော်ပြပါဦးမည်။ လူ့ဘဝက အမည်မှတ်မိတော့သော မိန်းမပျို တဦးကို ချစ်ရေးဆိုရင်၍ စကားမျိုးမိ၏။ “ဉာဏ်အိပ်ပျော်ရလား...” “ပျော်သားဘဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ” “ကျွန်တော်တော့ အိပ်မပျော်နိုင်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်ဟာ စွဲလန်းမှု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့- ခင်များကိုချည်း သတ်ရရနေတာဘဲ” ကိုင်း... စာရသု ဤစကားသည် ရှင်းပါသည်။ ဘယ်လိုတွေးတွေး အမိပွယ် တမျိုးတည်း ပေါက်နိုင်ပါသည်။ သိင်္ဂါရ ရသအပြည့်ပါသော စကားပင် ဖြစ်ရပါမည်။ သို့သော်- သူမကတော့... “ဟာ... ကိုကြပ်ဟာ စာရေးမှသာ ရယ်ရတယ်မှတ်တယ်- စကားပြောလဲ ရယ်စရာတွေ ပြောတတ်တယ်နော်” ဟု ဆိုပြီး လိုက်လိုက် လှဲလှဲ ရယ်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်စကားသည် သူ့အတွက် ဟာသရသတွေ တစွားစွား ပေါ်ကုန်ပါ၏- ဟဲ့။

သေလိုက်သင့်နေသည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းထဲတွင် ဂဗ္ဘပေါသတွေ တထောင်းထောင်း ဖြစ်နေ၏။ အမည်မှတ်မိနေသေးသော မိန်းမပျိုကလေးများသည်လည်း ဤနည်းနှင့်ပင် ခြေကြပ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့်ပင် ကျွန်တော်သည် မိန်းမတော်တော်နှင့်မရဘဲ ရည်စား တဆိုးလေးဘဝတွင် တော်တော် ကြာကြာ ကျင်လည်ခဲ့ရသေးသည်။ ချစ်ဝက်ပါထဲ တွင် မှက်စိလည်သွားသော မရွက်ကြပ်နှင့်သာ ဖေ့တေ့ခွဲလျှင် ကျွန်တော် ဘဝသည် ကရုဏာရသတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေပေလိမ့်မည်။ စာရေးဆရာကို သူရေးသောစာက လွှမ်းမိုးလျက် ရှိချေ၏။ စာဖတ်ပရိသတ်သည် စာရေးဆရာကိုမြင်လျှင် သူရေးသောစာနှင့် ချိန်ထိုး၍ အကဲဖြတ်တတ်ကြ၏။ ဟာသစာရေးဆရာကို အစဉ် ပျော်ရွှင်နေသောသူတယောက်၊ အလွမ်းစာရေးဆရာကို ဘဝခရီးဝယ် အသဲကြီးဟက်တက်နှင့် လေးဖက်သွားနေသူ တယောက် အချစ်စာရေးဆရာကို မ, ကျမ်း ကျေသူတယောက် စသည်စသည်ဖြင့် မြင်တတ်ကြလေသည်။ စင်စစ်တွင်ကား- စာရေးဆရာဟူသည်လည်း လူတယောက်ပင် ဖြစ်လေရာ၊ ဘဝခရီးဝယ် လူတိုင်းတွေကြုံနေကြ လောကတေရာများကို ရင်ဆိုင်ကြရသူချည်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဟာသစာရေးဆရာသည်လည်း ရယ်စရာ မော့စရာ စကားကလေးတွေကို ပြောရင်းက ပိုရသည်လည်းရှိ၏။ အလွမ်းစာရေးဆရာသည်လည်း အိမ်ထောင်ကျ ကာ ပျော်ပျော် ရှင်ရှင် နေရသည်လည်းရှိ၏။ အချစ်စာရေးဆရာသည်လည်း မစွဲနိုင်သောသူအဖြစ် နေရသည်လည်းရှိ၏။ ကဗျာဆရာ ကိုနုနယ်တို့သည်လည်း အရက်မူးကား ဆဲဆိုနေသည့်အခါလည်း ရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ တခါက (၃၄) လမ်းစာပေဟောပြောပွဲတခုတွင် စာရေးဆရာ မောင်ဇော်န (ကွမ်းတောင်ကိုင်တော့ မပေါ့ပါ) ပြောသည့်ကို ကျွန်တော် သဘောကုန်ခဲ့သည်။ သူက “စာရေးဆရာတွေဟာ လူလိပ်လူညာတွေ” ဟဲ့။ သိပ်မှန်လှသည်။ စာရေးဆရာတွေသာမက ဇာတ်သဘင်၊ ရုပ်ရှင်ပညာသည် တွေလည်း ထိုနည်းတူပင်ဖြစ်ကြ၏။ ပရိသတ်ရှေ့ မှက်နှာဖုံးစွပ်ကြရသူများပင် ဖြစ်၏။ ရယ်ခွင့်နေသောမှက်နှက်ကို ငိုနေသော မှက်နှာဖုံးစွပ်ရသည်လည်းရှိ၏။ လဒ် မိုင် မိုင်နေသော မှက်နှက်ကြီးကိုလည်း ရယ်နေသောမှက်နှာဖုံး စွပ်ရသည်လည်းရှိပါပေသည်။ ပရိသတ်ကမှ... မှက်နှာဖုံးကိုကြည့်၍ အေဇာက်က မှက်နှက်ကြီးသည်လည်း ဤအတိုင်းပင် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်တတ်ကြလေသည်။ ထိုကြောင့် စာရေးဆရာတို့ ခမာ မင်းသားမှက်နှာဖုံးကို စွပ်မိထားလျှင် ပရိသတ်ရှေ့တွင် ရှိရင်းစွဲခေါ်တော့လန် မှက်နှာကြီးများကို မပြောကြတော့ချေ။ စာရေးဆရာများသည် လိမ်ပြညာကြရသည်။ လွမ်းခန်းတွင် ကိုယ်သဘာဝက ဘယ်လိုမှ မလွမ်းတတ်ပေမည် ယုတ္တိရှိရှိ လွမ်းပြကြရ၏။ ထို... ဘွဲ့စာပင် အချစ်ခန်း

တွင်လည်း ကိုယ်တိုင်က မိန်းကလေးမြင်ခွင့်နှင့် ခူးချင်းရိုက်ကာ ဝတ်-ဝတ်-ဝတ်-ဝတ် နှင့် တက်မတတ် ချက်မတတ် ဖြစ်တတ်ပေမည်၊ ဝတ္ထုထဲတွင် လူရည်လည်ကြီးပမာ ကြားဘူးနားဝနှင့် ချစ်ပစ်လိုက်ရသည်။ ယုတ္တိရှိရှိနှင့် မိမိ ယိယိ ညာရသည်မှာ သူတို့အလုပ်ဖြစ်၏။ ဒါကို အဟုတ်ထင် မိသော ပရိသတ်က စာရေးဆရာကို သူ့စာဖြင့်သူ့ကို အကဲဖြတ်လိုက်ရာတွင် တသက်လုံး ရယ်ချည်းမနေနိုင်သော၊ တသက်လုံး လွမ်းချည်းမနေနိုင်သော၊ တသက်လုံး ချစ်ချည်း မနေနိုင်သော စာရေးဆရာမှာ လူပုလယ်တွင်ထိုင်လိုက်မှ ကြမ်းညှပ်ခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်ရ တော့သည်။ ဟော- ဤ “ဆွေ” ဝတ္ထုကိုကြည့်ပါ။ (ကျွန်တော်မထိုက်တွန်းလဲဘဲ၊ စာအုပ်ကို ဝယ်ပြီးပြီး ကြည့်မှာတော့ သေချာပါသည်။) ဤဝတ္ထုသည် “မိန်းမလှ အမုန်း” လိုလည်း ဇာတ်အိမ် အချိတ်အဆက်နှင့် လေးလေးပင်ပင်ကြီးမဟုတ်။ “လတန်းခူးပေမို့” လိုလည်း ပေါ့ပေါ့ လွင်လွင်နှင့် ရှင်ရှင်ကလေးမဟုတ်။ “ဆွေ” သည် တဖက်တွင် အရှုံးသမားဖြစ်ကာ တဖက်တွင် အောင်နိုင်သူ အဖြစ်၊ တပြိုင်တည်းဖြစ်ရပုံကို ဇာတ်ခန်းစင်ပြင်ပြု၍ ယှဉ်လျက် ယှဉ်လျက် ဖော်ပြ သွားသောဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုတွင် ကိုဝင်းဦးသည် မိန်းကလေးနှင့် ယောဇ်နားလေးတို့၏ သမီး ရည်းစားချစ်ကို မိုင်ပိုင် မိုင်နိုင် အသေးစိတ် ခြယ်မှုန်းဖော်ပြသွား၏။ ရေးသားဖော်ပြ ထားပုံမှာ (အထူးသဖြင့် ဇာတ်ဆောင်ကိုဝင်းဦးနှင့် ညှိမိထို ချစ်တင်းနှောခန်းများ) တိကျပြည့်စုံလွန်းလှသဖြင့် တကယ်အဖြစ်အပျက်တခုကို မှတ်တမ်း တင်ထားသလား ဟု ထင်မှတ်စရာရှိ၏။ အချစ်သဘာဝများ၊ လိင်သဘာဝများကို ကိုင်တွယ်သုံးသပ် သွားပုံများသည်လည်း စာဖတ်ပရိသတ်အဖို့ ကိုဝင်းဦးသည် မိန်းမကျမ်းကျေသူဟု ထင်မှတ်စရာ ရှိ၏။ ကျွန်တော်အထက်က ရှည်ရှည် ဝေးဝေး ဖော်ပြခဲ့သလို စာဖတ်ပရိသတ် ဟူသည် မူလကပင် စာရေးသူကို သူရေးသောစာဖြင့် အကဲဖြတ်တတ်ကြရကား... ယခုကဲ့သို့ (ကြားဘူးနားဝဖြင့်) တိတိကျကျ၊ အသက်ဝင်ဝင် ဖော်ပြခြယ်မှုန်း ထား သည်တွင် မုချဆတ်ဆတ် “ဤဝတ္ထုသည် ကိုဝင်းဦး၏ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ရမည်” ဟူ၍ ၎င်း၊ ကိုဝင်းဦးသည် လက်မြန် ခြေမြန်နှင့် မိန်းကလေးများကို လွယ်လွယ်ကြိုက်တတ် သည် “ဟူ၍၎င်း၊ ထင်မှတ်ယုံကြည်ကြပေတော့မည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်တော်သည် စာဖတ်သူများကိုတော့ မမှာလိုတော့ပါ။ ကိုဝင်းဦး ကိုသာ မှာချင်ပါသည်။ အကယ်၍သာ- စာဖတ်သူ တစုံတယောက်က “ကိုဝင်းဦး အဲဒီဝတ္ထုထဲကဟာ တကယ်ကိုယ်တွေ့ဘဲလား...” ဟု မေးမြန်းလာမည်ဆိုလျှင် “မှသား-အမြဲ (စာမက်နှာ ၂၁၂-ကို ကြည့်ပါ) ကလေးကိုသုံး၍ ခပ်တည်တည် အသားယူလိုက်စမ်းပါ ဟု အမှာစကား ပါးလိုက်ချင်ပါသည်။ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့်- ကြပ်ကလေး- (၁၇-၁၀-၇၁)

အောင်ဦး၏အမှာ
စာရူသူများသို့...
ရေးသော်စာရေးဆရာဝင်းဦးကိုသိ၏။ ဝင်းဦး၏ ‘စာ’ ကိုမူ ကျွန်တော် များများ မသိခဲ့။ စာဖတ်ပရိသတ်သော ကျွန်တော်သည် ‘လူ-ဝင်းဦး’ ကိုသိသော်လည်း ‘စာ-ဝင်းဦး’ ကိုကား များစွာမသိရှိခဲ့ပါ။ ယခု- ရေးသော်ဝင်းဦးက သူ၏ ‘ဆွေ’ ဝတ္ထုအတွက် အမှာကလေး တို့တို့ တိတိ ရေးပါဟု ဆိုလာခဲ့၏။ ကျွန်တော်မှာ ပျင်းရွံ့ဖရဖရတော့၊ သူ၏ဆွေကို ဖတ်ရ ပါချေပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကို အမှာရေးခိုင်းခြင်းသည် သူ့အဖို့ ကျားရှေ့ မှောက်ရက် လဲသွားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်၏။ အကြောင်းမှ... ဤဝတ္ထုတွင် စာရေးဆရာဝင်းဦးသည် ‘ဇာတ်ကောင်ဝင်းဦး’ ကို ဖော်ပြတည်၍ ရေးသားထား၏။ ဇာတ်ကောင် ‘ဝင်းဦး’ ၏ အဖြစ်အပျက် ခံစားချက်တို့ကို ဖော် ဆောင်ထားသော ‘ခရီးသွားအချစ်ဝတ္ထု’ ဖြစ်ပေသည်။ ဇာတ်ကောင် ‘ဝင်းဦး’ သည် လူပျိုလူရွယ် လွတ်လပ်သူတဦး ဖြစ်သည်။ လူငယ်လူရွယ်တို့အဖို့ ချောင့်၍ မလွတ် နိုင်သော အချစ်ပြဿနာကိုပင် ရှေ့တန်းတင်ထားသည်။ ချစ်ရေးချစ်ရာနှင့် ပတ်သက်၍ “ချစ်ခရီးသယ်” လေး ‘ဝင်းဦး’ ၏ ခံစားချက်၊ စွန့်စားချက်၊ ရော်ရမ်းတမ်းတချက်၊ စိတ် ကူးယှဉ်ချက်တို့မှာ နှစ်လိုဘွယ်ဖြစ်သည်။ ပွင့်လင်းလှသည်။ ခံစားချက်ဝေဒနာ အခံရှိသူ တို့တွင် “ကိုယ့်နည်းတူဆွေးပူလိုသူတို့အတွက်” ဟူသော စာရေးဆရာဝင်းဦး၏ အဖွင့် စကားနှင့်အညီ မိုးတအေးအေး၊ သို့မဟုတ် နှင်းတဖွေးဖွေး အချိန်များတွင် အမှန်ပင် အသံဝေဒနာ ပြန်လည် ဆန်းသစ်လာပေလိမ့်မည်။ ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင် “ဝင်းဦး” နှင့် “အမုန်” တို့လောက်က လွဲလျှင် ဇာတ်ကောင်အများစုတို့မှာ တိုင်းတပါးသူ ပေါင်မြူမြူများနှင့် တိုင်းတပါးသား မြူမြူထွားထွားများသာ ဖြစ်လင့်ကစား ရေးသား ဖွဲ့နွဲ့မှုတို့မှာ မြန်မာ ပြဿနာ ကြီးပမ်းရေးသားထားကြောင်း တွေ့ရပေရာ ဤသည်မှာလည်း တမူထူးခြား နှစ်မြိုက် စွယ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့တစေ- မြေမြေချင်းခြေမြင်မိသောကြောင့် စာရေးဆရာဝင်းဦးက သူ၏စာရူ သူများအား ကလောင်စမ်းစားထားချက်ကလေးများ ကိုမူ ကျွန်တော်က အား-မနာ့ တနာနှင့်ပင် ဖော်ထုတ်ရပေလိမ့်မည်။ ဤဝတ္ထု၏ဇာတ်လမ်းသည် ရိုးရိုးစင်းစင်းပင် ခရီးသွား အချစ် ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ ရောက်ရှိရာတိုင်းပြည်မြို့ရွာကိုသည် အမှန်တကယ်ရှိနေကြသော မြို့ရွာများ ဖြစ်ကြ၏။ ဇာတ်ကောင် ‘ဝင်းဦး’ ရောက်သွားခဲ့သော ဩစတြေးလျနိုင်ငံ၏နေရာဒေသ အလှူအပ လေ့လုံးဝ စသည်တို့မှာလည်း တကယ်အစစ်အမှန် ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ကြပေ

သည်။ ထိုထက်စာရေးဆရာဝင်းဦးကိုယ်တိုင်လည်း တကြိမ်သောအခါက ဆိုဒေသသို့ ရောက်ရှိ သွားခဲ့ဘူးသည်ကို ဝင်းဦး၏ စာဖတ် ပရိသတ်များက သိရှိ ထားခဲ့၏။ ထိုအခါ... စာရေးဆရာဝင်းဦးသည် တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန် များနှင့် စိတ်ကူး ဇာတ်လမ်း၊ စိတ်ကူးဇာတ်ကောင်တို့ကို ပေါင်းစပ်ကာ ဤဝတ္ထုကို မွေးထုတ်လိုက်လေသည်။ ထိုမှ မက သူဖန်တည်းလိုက်သော ဇာတ်ကောင် ‘ဝင်းဦး’ ကလည်း “ကျွန်တော် ဟူသော အသုံးအနှုန်းနှင့် ကိုယ်တွေ့ခံစားချက်ကလေးများကို စိကစဉ်ကာ တင်ပြ ထားလေသည်။ စာရူသူများတွင် စာရေးဆရာဝင်းဦးနှင့် ဇာတ်ကောင် ‘ဝင်းဦး’ သည် တယောက်တည်းဖြစ်နေကာ ဇာတ်ကောင် ‘ဝင်းဦး’ ၏ ချစ်ရေးချစ်ရာပြဿနာ များသည်လည်း စာရေးဆရာဝင်းဦး၏ တိတ်တခိုးသွယ်ဝိုက် ဝန်ခံချက်များဖြစ်လေ သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆကြမည်ကို ကျွန်တော် အတတ်သိနေပါ၏။ ထိုသို့ ယူဆယုံကြည်ပါလျှင် စာရေးဆရာဝင်းဦး၏ ‘ကလောင်စမ်းစားချက်’ သည် အပြိုင်တိုင်အောင်မြင်သွားလေပြီ ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ စာရေးဆရာတို့သည် မိမိနှင့် မိမိ၏ပတ်ဝန်းကျင်၊ မိမိတွေ့ကြုံခံစားချက်တို့ကို အခြေခံ၍ စိတ်ကူးချက် ကွန်မြိုကာ ရေးသားကြရသည်မှာမှန်ပါ၏။ သို့သော်... အရေးအသားနှင့် အကြောင်းယုတ္တိ အဆင်ပြေညီညွတ်ချောမေ့ မှကြောင့် ကလောင် ဇာတ် မှ စီးယိုလာသော စာလုံးတိုင်းကို စာရေးသူ၏ တကယ်ဖြစ်ရပ်များဟု စာဖတ် သူက ယူမှတ်ယုံကြည်ပါလျှင်ကား စာရေးဆရာ၏ ရေးသားမှုပညာရပ်တွင် အဆင့် တဆင့် တက်သွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါလေသည်။ ဤ ‘ဆွေ’ ဝတ္ထုတွင် မြေ-မြေချင်း ခြေမြင်မိသော ကျွန်တော်၏ တွေ့ရှိချက်ကို ဖော်ထုတ်ရသော်- ချစ်စဖွယ်မိန်းကလေးနှစ်ဦးဖြစ်ကြသည့် ‘အမုန်’ နှင့် ‘ညှိမိ’ တို့သည် ဝတ္ထုဇာတ်ကောင် ‘ဝင်းဦး’ ၏ ‘အသဲကြားမှ’ မိန်းမလှကလေးများ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သော်လည်း စာရေးဆရာဝင်းဦး၏ ‘ကလောင်ချား’ မှ ဇာတ်ကောင်များသာ ဖြစ်နေကြကြောင်းပါတည်း။ လေးစားလျက်... စာရေးဆရာ-အောင်ဦး ၁၀-၁၀-၇၁